

πραγματι τὸ κατώρθωσαν» (Eckermann Gespräche mit Göthe, B'. 269). «Εἰς μόνος ἐνόησε, κατ' ἄ εἶδομεν, ἐξακολουθεῖ ὁ Κ. Β. ὅτι ἡ πάγκοι-νος ἐρμηνεία τοῦ Ἀριστοτελικοῦ ὀρισμοῦ τῆς τραγωδίας δὲν ἔχει τὸν κοινὸν νοῦν, καὶ ἤθελε βε-βαιότατα ἀνεύρη τοῦ ἐγκριτοῦ τὸ λάθος τῶν ἐρ-μηνευτῶν, ἐὰν ἦτο ἀρκούντως ἐγκρατὴς τῆς ἑλλη-νικῆς γλώσσης· εἰς μόνος ἐνόησε τὸν κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπινον ποιητὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπος τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος, ὁ ποιητὴς τῆς Ἰφιγενείας· εἰς μόνος καὶ ἐνόησε τοὺς αὐθάδεις καὶ δοκησισόφους περιφρονητὰς τοῦ Εὐ-ριπίδου, ὁ Γοίθιος. Διὰ τῆς ῥήσεως ταύτης τοῦ μεγάλου ποιητοῦ περατοῦμεν ἄσμενοι τὴν περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Εὐριπίδου ἀνάκρισιν ἡμῶν ταύτην. Οἱ Μαρσύαι εὗρον τὴν τιμωρὸν χεῖρα τοῦ Ὀλυμπίου.

(Ἔπεται συνέχεια)

I. ΠΑΝΤΑΖΙΑΗΣ.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ἦτο τόσοσ συνειθι-σμένος νὰ βλέπῃ προηγούμενον τοῦ ὀνόματός του τὸν ταπεινὸν ἐκείνον, ἀλλ' ἐντίμως κερδη-θέντα τίτλον τοῦ ταγματάρχου, ὥστε ἡ λέξις ὑποψήφιος ἐνεποίησεν αὐτῷ, ὡς ὅτε ὁ Βουγιάρ τὴν ἀνήγγειλεν πρὸς τὸ πλῆθος ἐν τῇ ὀμηγύρει τοῦ Σαλλύ, αἰσθησιν παράδοξον, σχεδὸν ἀόρι-στον ἐντύπωσιν καθαιρέσεως ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ του. Ὁ ὑποψήφιος Βερδιέ! Ἐμειδία ἐνθυμού-μενος τοὺς φόβους του κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ διαγωνισμοῦ ἐν τῇ Σχολῇ. Ἡ μόνη ὑποψηφιό-της, εἰς ἣν εἶχεν ὑπεβληθῆ ἕως τότε ἦτο ἡ ἐπὶ τοῦ δικαίωματος τοῦ νὰ φέρῃ τὸ ξίφος.

Ὁ ὑποψήφιος Βερδιέ!

Καὶ πρὶν ἢ ἀναγνώσῃ τὸ ἄρθρον, ἀνεγίνω-σκεν, ἐσυλλάβιζεν ἐκ νέου τὰς τρεῖς ἐκείνας λέξεις, αἵτινες τῷ ἐφαίνοντο ὅτι ἐσήμαινον ἄλ-λον ἀνθρώπον, ὅστις ἔφερε μὲν τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ὅστις δὲν ἦτο αὐτός ὁ ἴδιος.

Τέλος ἤρχεισε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος, διατρέχων τὴν πρὸς τοὺς ἀναγνώστους δῆλωσιν ὅπως λάβῃ γνώσιν τοῦ προγράμματος τῆς μι-κρᾶς μαχίμου ἐφημερίδος.

Μὲ ὕφος μεγαλόρρομον καὶ βίαιον ὁ ἄρχισυν-τάκτης τοῦ Ἐγγέλους τοῦ Μελέρ, ὁ κύριος ἐκείνος ὁ τὴν προτεραίαν ἀναφανείς, ὁ Σαβουρῶ δὲ Ρεβίλ, ἐδήλου ὅτι ἤρχετο εἰς τὸ διαμέρισμα ὅπως ἀγωνισθῇ τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν

πεινῶντων, τῶν ἀνταρτῶν, ὑπὲρ τοῦ ρακενδύτου καὶ ἐργατικοῦ λαοῦ. Ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν μία ἐκλογή. Ὁ Ἐγγέλους εἶχε τὸν ἰδιαίτερον του ὑποψήφιον. Ἀνελάμβανε νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τοῖς ἀναγνώσταις του τὸν βίον τοῦ ὑποψηφίου τούτου λεπτομερῶς ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ φιλεργίᾳ καὶ τῇ ἀφοσίωσει. Ὁ ὑποψήφιος οὗτος ἦτο ὁ Γκαρούς, ὁ Κλήμης Γκαρούς, τοῦ ὁποίου μόνον τὸ ὄνομα ἤρκει ἀντὶ προγράμμα-τος. Ὅπως πολεμήσῃ δὲ τοὺς ὑποψηφίους, οὓς ἡ εὐπορος τάξις ἤθελεν ἀντιτάξῃ εἰς τὸν ἀπό-στολον ἐκείνον τῶν κοινωνικῶν δικαιωμάτων ὁ Ἐγγέλους τοῦ Μελέρ, ἔλεγε, θὰ καθίστατο ἐν ἀνάγκῃ τόσοσ δηκτικὸς καὶ φονικὸς ὡς νὰ ἔφε-ρε τίτλον: Ἡ Ἐχιδνα τοῦ Φορταίνεβλά. Ὁ Σαβουρῶ εἶχε προῖδει, φαίνεται, τὸ λογοπαί-γιον τοῦ Γκενώ.

— Κατὰ τοῦ βλέπω, εἶπεν ἀταράχως ὁ ταγματάρχης, ἡ σκιαγραφία τοῦ ὑποψηφίου Βερδιέ δὲν θὰ εἶνε πάρα πολὺ εὐχάριστος.

Ἀνέγνωσε τότε τὴν σκιαγραφίαν ἐκείνην ἀναμμένων νὰ ἴδῃ πικρὰς ἐπικρίσεις τῶν ἀτομι-κῶν του φρονημάτων, ἐπιθέσεις κομματικὰς, διαμφισθητήσεις ἐπὶ τῶν πολιτικῶν του τί-τλων, οἵτινες καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐφαίνοντο ἀνεπαρκεῖς· πλὴν δὲν ἦτο συνειθισμένος εἰς τὰς ἐντύπους ὕβρεις καὶ διακόψας αἴφνης τὴν ἀνά-γνωσιν ἐγένετο πελιδνὸς καὶ συνέπτυξε μεταξὺ τῶν ἰσχυῶν δακτύλων του τὸ μικρὸν φύλλον.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Γιλβέρθη.

— Οἱ φαῦλοι! εἶπεν ὁ Βερδιέ, οὗτινος τὸ χεῖλος ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς ὑπὸ τὸν μύστακα.

— Ἡ ἐφημερίς αὐτὴ σ' ἐρεθίζει;

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὴν λάβῃ.

— Μή, μὴ τὴν ἐγγίσῃς! εἶπεν ὁ ταγμα-τάρχης· εἶνε πολὺ ρυπαρὰ!

Ἡγέρθη συστρέφων τὸ ὑπογένειόν του καὶ πικρῆται τὴν ἐφημερίδα, ἧς ὁ ἄνεμος εἶχεν ἤδη ἀνοίξει τὰ φύλλα καὶ ἦτις κατέκειτο σειομένη ἐπὶ τοῦ ὕρου ἐκ τῆς δρόσου ἐδάφους. Πῶς ἦτο δυνατόν ἐνα κομμάτι χαρτὶ νὰ περι-εἶχεν ἡ ἐφημερίς αὐτή; Τί ἠδύνατό τις ν' ἀναγνώσῃ εἰς αὐτήν; Τί θ' ἀνέγνωσαν ἤδη οἱ πλείστοι τῶν ἐκλογέων οἵτινες τὸν ἤκουσαν χθὲς ἀγορεύοντα εἰς Σαλλύ; . . . Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔκαμνε τὸν ἀγαθὸν ἐκείνον ἀνθρώπον νὰ ἐρυ-θρίᾳ. Εἰς ἐν ἄρθρον ἀνυπόγραφον ἐπιτηδείως ἐχλευάζετο πᾶν ὅτι ὁ ταγματάρχης εἶχε πρά-ξει ἄλλοτε. Διεκωμωδεῖτο ὀλόκληρος ὁ βίος του. Δὲν ἤρχοῦντο εἰς τὸν μῦθον, εἰς τὴν συκο-φαντίαν περὶ τοῦ στρατοδικείου τῆς Γκέλμας· προσεπάθουν—τίς θὰ τὸ ἐπίστευε!— νὰ κατα-στήσωσι κωμικὴν καὶ αὐτὴν τὴν πράξιν τῆς διασώσεως τῶν ἐν Μεῶν ἐργατῶν καὶ ἡ ἀφοσί-ωσις τοῦ στρατιωτικοῦ ἐγένετο ἀντικείμενον βα-

ναύσων καὶ κακοβούλων ἀστείοτήτων, περι-
παιγμῶν ἀέργου τῶν καφενειῶν εὐθυμοῦντος.

Ὁ Βερδιέ ἐπανελάμβανε τὰς φράσεις, ἅς ἀνέ-
γνωσεν· ἔλαβε πάλιν τὴν ἐφημερίδα διὰ νὰ
τὰς ἀναγνώσῃ ἐκ νέου καὶ τὴν ἔρριψε μετὰ θυ-
μοῦ λέγων :

— Νὰ χαθῆτε! μασκαράδες τῆς πολιτικῆς!

Μασκαράδες; ἔστω· ἀλλ' ἀφοῦ εἶχεν ἀναλά-
βει τὴν ὑποχρέωσιν, ἔπρεπεν ὅπωςδήποτε νὰ
βαδίσῃ, νὰ προχωρήσῃ, μὲ ὄλον τὸν *Ἐγγελευ*
τοῦ *Μελέν*, τὰς ἀνοησίας τοῦ Σαβουρῶ καὶ
τοὺς χλευασμοὺς τοῦ Γκαρούς.

Ἄλλ' ὅμως εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἡ ἀτιμία ἐκείνη
τῶν κατ' αὐτοῦ μισαρῶν ἐπιθέσεων τὸν ἐτά-
ραπτεν. Εὐρίσκατο διὰ μιᾶς ὅπως καὶ τὴν προ-
τεραϊάν κατὰ μέτωπον ἀπέναντι τῆς ἀποτρο-
παίου κακῆς πίστεως. Τὴν ὅλως φυσικὴν ἐκεί-
νην πράξιν τοῦ βίου του, εἰς ἀντίπαλος, ὃν οὔτε
κἂν ἐγίνωσκεν, εἰς βαναυσότηχης τῆς γραφίδος
ἢ τῆς πολιτικῆς ἐπεχειρεῖ νὰ παραστήσῃ ὡς
ἀντικείμενον χλεύης. Ὁ Βερδιέ καθίστατο αἰ-
φνης ἠλίθιος ἀπλῶς καὶ μόνον διότι ὑπῆρξεν
ἀνδρείος. Δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ εἶπῃ τὴν φορὰν
ταύτην ὅτι τὸ συμβάν δὲν ἦτο ἀκριβὲς ὅπως
καὶ διὰ τὸ τῆς Γκέλμας. Ὅχι! ἡ πράξις τῆς
διασώσεως τῶν ἐργατῶν ἐν Μεὸν ἦτο ἀληθὴς
καὶ—ὅποια εἰρωνεῖα!—διότι ἦτο ἀληθὴς ἀκρι-
βῶς καθίστατο κωμικὴ! . . . «Τί εἶνε λοιπὸν
αὐτὸς ὁ πυροβολητής, ἔγραφεν ἡ ἐφημερίς, ὅστις
σώζει ἀνθρώπους καὶ γεμίζει τὰ ὀβούζιά του μὲ
ἀγαθοεργίας; » Τὸν ἐπλήρωναν διὰ νὰ φονεύῃ
τοὺς ἐχθροὺς τῆς Γαλλίας καὶ αὐτὸς περὶ ἄλλα
ἤσχολεῖτο. Ἐχανε τὸν καιρὸν τοῦ ὑποκρινόμε-
νος τὸν Ἅγιον Ὀνούφριον εἰς τὰς ἐπαρχίας!
Καλὰ ἔκαμε νὰ παραιτηθῇ ὁ ὑποψήφιος Βερ-
διέ, ὁ φιλόνητος πυροβολητής, διότι δωρεὰν
ἐλάμβανε τὰ χρήματα τοῦ δημοσίου.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐμπαιγμοὶ τοὺς ὁποίους ἀνέ-
γνωσε, τὸν ἀπέπνιγον, ὡς ὀστοῦν ἰχθύος, τὸ
ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ καταπίῃ. Ὡς, οἱ ἀχρεῖ-
οι! Ναί, τὴν ἀφοσιώσιν του ἀκριβῶς ἐμυκτήρι-
ζον, τὴν ἀγαθότητά του ἐχλεύαζον! Ἐπετί-
θεντο κατὰ τοῦ ἔργου του ἐκείνου τῆς διασώ-
σεως, ὅπερ δι' αὐτοὺς καθίστατο χεῖρον ἢ κακὴ
τις πράξις, καθίστατο πράξις κωμικὴ καὶ
γελοία!

— Μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις, εἶπεν αἰφνης ὁ
στρατιωτικὸς, νὰ ὑπάγω μὲ τὸ ραβδί μου νὰ
εὕρω αὐτὸν τὸν *Ἐγγελευ* καὶ νὰ τοῦ συντρίψω
τὸ κεφάλι!

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ἡ Γιλβέρτη ἐγερ-
θεῖσα καὶ λαβοῦσα ἡρέμα τὸν βραχίονά του.

— Ὡς! . . . διότι, βλέπεις, αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι..
διατείνονται . . .

— Τί διατείνονται, θεῖέ μου;

— Τίποτε! . . . Ἀνοησίας! . . . Μὲ περιπαί-

ζουν διότι, εἰξεύρεις . . . ἐκεῖνο ὅπου διηγήθη
χθὲς ἀκριβῶς . . . εἰς τὸ τραπέζι, διὰ τὸ περι-
στατικὸν τοῦ Μεὸν . . . Φαίνεται ὅτι ἔπραξα
μεγάλην μωρίαν νὰ σώσω τοὺς πτωχοὺς ἐκεί-
νους ἀνθρώπους . . . Καὶ πῶς τὸ εἰξεύρουσιν κἂν
ὅτι τοὺς ἔσωσα αὐτοὶ οἱ φαυλόβιοι;

— Μπᾶ! εἶπεν ἡ Γιλβέρτη μειδιῶσα καὶ
στηρίζουσα τὴν μελαγχροινὴν κεφαλὴν της εἰς
τὸν ὄμον τοῦ ταγματάρχου, πολὺ συχνὰ ὁμιλεῖ
ὁ κόσμος περὶ τῆς ἀνανδρίας μερικῶν . . . Πρέ-
πει νὰ γίνηται λόγος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ
περὶ τῆς ἀνδρίας τῶν ἄλλων. Καὶ ἐκπλήττεσαι
δι' αὐτό, διότι σὲ περιπαίξουσιν ἐπειδὴ ἔπραξες
τὸ ἔργον ἐκεῖνο;

— Πάντοτε μ' ἐκπλήττει ἡ κακὴ πίστις καὶ
ἡ μοχθηρία τῶν ἀχρείων . . .

— Ὡς, τὸ εἰξεύρω . . . τόσον σ' ἐκπλήττει,
ὥστε ἠναγκάσθης νὰ παραιτήσῃς καὶ τὰς ἐπι-
μίδας σου. Νὰ σοῦ εἰπῶ ὅμως· δὲν γνωρίζω δι-
όλου τὴν πολιτικὴν, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι
ἐκεῖ πρὸ πάντων θὰ εὕρης ἀρετὰς ἐκπλήξεις!

Ὁ Βερδιέ δὲν εἶχε βεβαίως ὄρεξιν νὰ γελᾷ·
ἐμειδιάσεν ἐν τούτοις παρατηρῶν τοὺς μεγάλους
σοβαροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νεάνιδος καὶ τὸ μικρὸν
της στόμα, ἐξ οὗ ἐξήρχοντο ἀβρῶς φιλοσοφικὰ
ἀποφθέγματα.

— Νὰ τα δά! εἶπε· σὺ θὰ μοῦ μάθης τῶρα
τὴν ζωὴν . . . τὴν ὁποῖαν δὲν γνωρίζεις;

— Ὡς! μὰ εἰξεύρεις, εἶπεν ἡ Γιλβέρτη, ὅταν
μένῃ κανεὶς μόνος πολὺν καιρὸν . . . πολὺν! ἔχει
τὴν εὐκαιρίαν νὰ σκέπτηται καὶ νὰ μαντεύῃ.
Ἐπειτα πιθανὸν ἦτο ν' ἀπατηθῶ ἂν ἐπρόκειτο
περὶ ἐμοῦ· ἀλλὰ ποτὲ προκειμένου περὶ σοῦ.
Εἶσαι ὁ ἀγαθώτερος τῶν ἀνθρώπων, θεῖέ μου!

— Δὲν εἶμαι κακὸς καὶ δὲν εἶμαι δόλιος, αὐ-
τὸ μόνον. Διὰ τοῦτο τοιοῦτου εἶδους ἀντίπα-
λοι . . .

Ἡ Γιλβέρτη ἐνόησεν ὅτι ἀνελογίζετο πάλιν
τὴν ἐφημερίδα, διὸ διέκοψεν αὐτὸν μετὰ
σπουδῆς.

— Εἰξεύρεις καλὰ ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποὶ ὁ-
λοι μαζί δὲν ἔχουν τόσον θάρρος καὶ ἐντιμότη-
τα ὅσην ἔχει μόνον τὸ μικρὸν σου δάκτυλον.
Λοιπὸν τί σὲ μέλει δι' ὅσα λέγουσιν καὶ γράφουσιν;

Παρέσυρεν ἡρέμα πρὸς τὰς διὰ μέσου τοῦ
κῆπου ἀτραποὺς τὸν ταγματάρχην καὶ ὁμιλοῦ-
σα περὶ παντοίων ἄλλων πραγμάτων προσεπά-
θει ν' ἀποσπάσῃ τὸν νοῦν του ἀπὸ τῶν ἀπασχο-
λουσῶν αὐτὸν φροντίδων. Ἐδείκνυν αὐτῷ τὰ
ἐν τῷ κήπῳ ἄνθη καὶ πέραν διὰ μέσου τῆς
κιγκλιδωτῆς θύρας τοὺς ζωογονουμένους ἤδη ἀ-
γροῦς· κατῶρθου δὲ μόνον διὰ τούτου νὰ κάμνη
τὸν ταγματάρχην ν' ἀποζητῇ τὸ ἐν Πικρισίῳ
μικρὸν οἶκημά του.

— Ἐπρεπεν ἴσως ποτὲ νὰ μὴ τὸ ἐγκαταλεί-
ψω! ἔλεγεν.

Οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει τότε μόλις ἐξηγειρόντο. Οἱ παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἑρβλαί ξενιζόμενοι ἐμελλον νὰ συναντηθῶσι κατὰ τὸ πρόγευμα. Ὁ κ. Σαρβὲ εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ ἐπανέλθῃ, θέλων νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Βερδιέ τὴν γνώμην του περὶ τῆς πρώτης ἐντυπώσεως τῶν ἐκλογέων, ἀφοῦ ἤθελε δεόντως πληροφορηθῆ. Μέχρι τοῦ προγεύματος καθεὶς ἦτο ἐλεύθερος. Ἡ Γιλβέρτη ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ θείου της καὶ τὸν ὠδήγησε σιγὰ σιγὰ μὲ βῆμα βραδύ εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτὸς τοῦ πυλῶνος.

Ἐβάδιζον χαίροντες διότι ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς ἐλευθέρους.

— Πολὺ εὐμορφον εἶνα τὸ Δαμμακρί! εἶπεν ἡ νεάνις. Χθὲς τὸ βράδυ ἐνῶ συνομιλεῖτε περὶ πολιτικῆς μὲ τὸν κύριον Σαρβὲ καὶ τὴν κυρίαν Ἑρβλαί, ἐγὼ ἐξῆλθον.

— Ἐξῆλθες;... Μόνη;

— Ὀλομόναχη! Δὲν παρετήρησες τὴν μικρὰν ἀπόδρασίν μου;

— Ὅχι.

— Βέβαια! Αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους ἀπερόφων τὴν προσοχὴν σου, ἐμὲ ὅμως μ' ἔκχωνον ν' ἀποκοιμῶμαι. Κατῆλθον κάτω εἰς τὸν κῆπον... ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ. Χωρὶς νὰ θέλω ἤρχισα νὰ περιπατῶ.. νὰ προχωρῶ... ἦτο πολὺ εὐχάριστος ὁ περίπατος. Ὁ οὐρανὸς ἦτο διάστερος... τί γαλήνη! Ἦμην ἤδη μακρὰν πολὺ, ὅτε συνησθάνθην ὅτι ἤμην μόνη. Τότε ἐφοβήθην· μάλιστα, κύριε ταγματάρχα, ἡ ἀνεψιά σου ἐφοβήθη... Καὶ ἐπέστρεψα γρήγορα, πολὺ γρήγορα... ὦ! εἶχα ἀκόμη καιρὸν· σεῖς ἐξηκολουθεῖτε νὰ συνομιλῆτε περὶ τῆς πολιτικῆς! Ὁ κ. Δυκάς μάλιστα σὰς ἔκαμνε μᾶθημα περὶ τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος. Μοῦ ἤρχετο ἡ ὄρεξις νὰ τὸν διακόψω ἀναφέρουσα τὸ λόγιον τοῦ Βιλλέλ, ἐνθυμῆσαι... διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι καὶ ἐγὼ ὅπως ἡ κυρία Ἑρβλαί εἶμαι γυνὴ πεπαιδευμένη: «Τὸ κοινοβουλευτικὸν ζήτημα δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ ζήτημα σιαγόνων.» Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἴσως θὰ τὸν προσέβαλλε.

Καὶ ἐγέλα μὲ τὸν συνῆθη της ἐκεῖνον χαριέντα καὶ εὐθυμον γέλωτα, ὅστις τόσῃ ἐνίοτε ἀπετέλει ἀντίθεσιν μὲ τὴν ὀπωσοῦν σοβαρὰν συστολὴν της.

Ὁ ταγματάρχης καὶ ἡ ἀνεψιά του ἐβάδιζον οὕτως ἡρέμα, ἀσκόπως συνομιλοῦντες δὲ καὶ βαδίζοντες ἐνταῦτῳ βραδέως ἔφθασαν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωσι μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Μελέν, ὅτε διερχόμενοι ὑπὸ τὴν καμάραν τοῦ ὑδραγωγείου, εἶδον ἐπὶ διτροχῶ ἀμαξίου τὸν Γκενώ, ὅστις ἐσταμάτησεν εὐθὺς τὸν ἵππον του ἰδὼν τὸν ταγματάρχη.

Ὁ κτηνίατρος εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀ-

μαξίου του τὸν ὑπρέτην του· κατῆλθε λοιπὸν ἀφοῦ τοῦ εἶπε·

— Ἐχω κάτι νὰ εἴπω εἰς τὸν ταγματάρχη, πῆγαινε σιγὰ!...

Ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τὴν Γιλβέρτην, ἦν παρετήρει μὲ ἦθος κᾶπως ἐκπληκτον καὶ οἰονεὶ μετὰ δυσπιστίας, ὁ Γκενώ ἔλαβε μετ' οἰκειότητος τὸν βραχίονα τοῦ Βερδιέ καὶ τὸν ὠδήγησε συνομιλῶν ταῦτοχρόνως μετ' αὐτοῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Δαμμακρί, ἐνῶ ἡ νεάνις πρὸς ἦν ὁ Βερδιέ ἐνευσεν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπέστρεφε πλησίον της, ἐξηκολούθει νὰ βαδίζῃ ἀνερχομένη πρὸς τὸ μεταξὺ τῆς γεφύρας καὶ τοῦ σταθμοῦ κηπάριον.

Ἐκεῖ ἐσκέπτετο ν' ἀναπαυθῆ ὀλίγον ἀναμῆνοσα τὸν θεῖόν της. Ὁ κτηνίατρος δὲν θὰ εἶχε βεβαίως νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὸν πολλά. Ἀναμφιβόλως περὶ νέας τινὸς περιπλοκῆς θὰ ἐπρόκειτο, περὶ νέας τινὸς ραδιουργίας σχετικῆς μὲ τὴν ἐκλογὴν.

Ἡ Γιλβέρτη ἦτο ἐντελῶς μόνη εἰς τὸ κηπάριον· ἐκάθησεν ἐπὶ ἐδωλίου παρατηροῦσα τὸ ὕδωρ μικροῦ καταρράκτου τεχνητοῦ καταπίπτοντος ἐπὶ βράχων ἐπίσης τεχνητῶν. Εἶτα ἀκούσασα βήματα, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ κατέστη αἰφνιδίως καταπόρφυρος. Ὁ νέος κ. δὲ Μομβρὲν ἤρχετο πρὸς αὐτήν, ἐφαίνετο δὲ ὅλως ἐκθυμβος, καίτοι ἐμειδίκα, καὶ κᾶπως συγκεκινημένος.

— Πῶς! Εἴσθε ἐδῶ, δεσποινίς; ἠρώτησε προσκλίνων εὐσεβάστως.

Ἡ Γιλβέρτη ὁμοίως πρὸς μαθήτριαν καταληφθεῖσαν ἐπ' αὐτοφῶρῳ εἰς τινα ἀταξίαν. Ἠσθάνετο ἀλλόκοτόν τινα ἐντύπωσιν. Ἡ ἰδέα ὅτι εὐρίσκετο μόνη μετὰ τοῦ νέου ἐκεῖνου ἔστω καὶ ἐκεῖ εἰς κῆπον δημόσιον καὶ προσιτὸν εἰς πάντας, προῦξενεὶ αὐτῇ εἰδός τι τρόμου. Ἐνόμιζεν ὅτι ὑπῆρχε μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ κ. δὲ Μομβρὲν ἀπόκρυφόν τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγίνωσκεν, ἐξομολόγησις ἐτοίμη νὰ ρηθῆ καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ὁ ἐλάχιστος λόγος της προδώσῃ, ὅτι αὐτὴ ἐσκέπτετο, τὰς ἰδέας αἰτινες διήρχοντο διὰ τοῦ νοός της ὡσάνεις ἀνελογίζετο αὐτόν.

Ἐφαίνετο δὲ τόσον νυχταριστήμενος ἐκεῖνος διότι τὴν συνήντα, ὥστε ἡ νεάνις ἠσθάνετο περὶ σσοτέραν ἔτι ταραχὴν.

Ἐμελλε ν' ἀπέλθῃ εἰς Φονταίνεβλώ, ὅπου μετέβαινε νὰ ἴδῃ ἓνα φίλον του καθηγητήν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦλθεν εἰς τὸν σταθμὸν λιαν ἐνωρίς, ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία τῶν Παρισίων, ἤρχετο εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ καπνίσῃ ἓν σιγάρον, τὸ ὁποῖον ἔρριψεν ἅμα εἶδε τὴν Γιλβέρτην.

— Ἡ καλή μου τύχη ἠθέλησεν, εἶπεν, ὥστε εἰς δύο ἡμέρας νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς συναντήσω δὲ... ἀφοῦ ἐπὶ τόσον καιρὸν δὲν σὰς ἐπανεῖδον... Τόσον καιρὸν!

Καὶ μὲ τόσον πάθος ἐπρόφερε τὰς δύο ταύτας λέξεις, ὥστε ἡ Γιλβέρτη ἠσθάνθη εὐχαρίστησιν ἅμα καὶ ἀνησυχίαν. Μήπως ὁ κ. δὲ Μομβρέν ἐμέλλε νὰ εἴπῃ αὐτῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο ν' ἀκούσῃ, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ἔτρεφε τὴν ἐλπίδα, εἶχε τὸν κρύφιον πόθον τῆς καρδίας νὰ τὸ ἀκούσῃ μίαν ἡμέραν;

Ἦγειρε τοὺς πλήρεις εἰλικρινείας ὀφθαλμοὺς τῆς πρὸς αὐτὸν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ λέξιν. Τὸν εὗρισκεν ὠχρὸν καὶ πολὺ μελαγχολικόν.

— Διατί μὲ κυττάζετε τοιουτοτρόπως; ἠρώτησεν ὁ νέος.

Ἡ Γιλβέρτη δὲν ἐνόησε πόσον οἶκτον περιεῖχεν ἀκουσίως τὸ βλέμμα τῆς. Ἐκεῖνος ὅμως τὸ συνησθάνθη.

— Φαίνεσθε ὡς νὰ μὲ οἰκτείρετε, εἶπε μὲ φωνὴν κάπως θλιβεράν.

Ἡ Γιλβέρτη ἐποίησε νευμά τι ἀρνητικόν.

— ὦ, μὴ τὸ ἀρνεῖσθε· ὁ οἶκτος θὰ μοῦ ἐφαίνεται ὑπὲρ πᾶν ἄλλο προσβλητικὸς ἂν προήρχετο ἀπὸ άτομα ἀδιάφορα ἢ εἴρων· ἀλλ' ἐξ ὑμῶν προερχόμενος μὲ συγκινεῖ βαθύτατα. Εἶνε ἀληθές ὅτι σεῖς μέ... εἶμαι βέβαιος ὅτι...

Καὶ ἐσιώπησε φοβούμενος καὶ αὐτὸς μὴ εἴπῃ τι πέραν τοῦ δέοντος.

Κατόπιν δὲ στρέφων τὸν ροῦν τῆς συνδάλεξως, ὠμίλησε περὶ τῆς πολιτικῆς... ὦ! τὸ μέγα ζήτημα τῆς ἡμέρας! Τὸ ζήτημα τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ Σαρβέ!.. Λοιπὸν ἦτο ὀριστικὸν ἤδη, ὁ μαρκήσιος δὲ Μομβρέν, ὁ πατήρ του πκρητεῖτο πάσης ὑποψηφιότητος.

Εἰς κάττην οἱ φίλοι του τὸν παρεκίνηον. «Ἀπέχει καὶ τὸν συγχαίρει διὰ τοῦτο, ἔλεγεν ὁ υἱὸς του· δὲν παραίτεται τῶν δικαιωμάτων του, ἀλλ' ὑποτάσσεται εἰς τὴν περίστασιν.» Ὁ μαρκήσιος εἶχε διηγηθῆ εἰς τὸν υἱὸν του τὰς πρώτας του θλιβερὰς περιπετείας. Μόλις εἶχε προταθῆ ὡς ὑποψήφιος τῶν βασιλοφρόνων καὶ εὐθὺς τὸν ἐπέπληξεν εἰς γηραιὸς ἐξάδελφός του ὁ βαρῶνος δὲ Λυζανσύ, ὅστις δὲν παρεδέχετο ὅτι εἰς ἓνα Μομβρέν ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ἔστω καὶ ἡ ἰδέα μόνον ν' ἀναμιχθῆ εἰς τὴν τύρβην κοινοβουλευτικῆς ὁμηγύρεως. Τὸ καθῆκον, ἔγραφεν αὐστηρῶς ὁ κ. δὲ Λυζανσύ, ἦτο νὰ ἐμμεῖνῃ ἐν πλήρει ἀποχῇ, ἐν ἀπολύτῳ ἀποχωρήσει. Ἐτεροὶ φίλοι ἀπηύθυνον εἰς τὸν μαρκήσιον φιλοφρονήματα πικρόχολα. Δὲν ὑπέθετον ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε φιλοδοξίαν—τινὲς μάλιστα ἔλεγον καὶ ἀρμοδιότητα—πολιτικὴν. Ὁ ἐπίσκοπος κατέστησε γνωστὸν εἰς τὸν ὑποψήφιον ὅτι δὲν ἐσύχναζεν ἀρκετὰ εἰς τὴν λειτουργίαν ὥστε νὰ βασιζέται ἐπὶ τῆς ἀμέσου ὑποστηρίξεως τῶν ἱερέων τῆς ἐπισκοπῆς. Ἀνεμυμνήσκοντο πρὸς τούτοις ὅτι ἡ μαρκησία παρεπονεῖτο ἐνίοτε διὰ τὴν ἀδυναμίαν, ἣν ἠσθάνετο ὁ κ. δὲ Μομβρέν ὑπὲρ τῆς *Α.Μ.η.λογραφίας* τοῦ Βολταίρου.

Ἦτο κλίσις φιλολογικὴ ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ τὸ παράδειγμα προερχόμενον ἐξ ἑνὸς μαρκησίου δὲ Μομβρέν ἦτο κακόν, κάκιστον.

Ὅλα ταῦτα τὰ μηδαμινὰ πράγματα, περὶ ὧν πολὺ ὀλίγον ἐμερίμνα ὁ μαρκήσιος ἐν τῷ συνήθει βίῳ, ἐστρέφοντο ἤδη κατ' αὐτοῦ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἐὰν δὲ ἤθελεν ἐπιμείνει εἰς τὴν ὑποψηφιότητά του, ἐπέιθετο ὅτι—καὶ ἐφαιδρύνετο ὁπωσοῦν διὰ τοῦτο—ἡ πρώτη καὶ κυρία ἀντίπραξις θὰ προήρχετο ὅχι τόσον ἐκ μέρους τῶν ὀπαδῶν τοῦ ταγματάρχου Βερδιέ, ὅσον ἐξ ἐκείνων, οὗς ἕως τότε εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῆ ὡς πολιτικῶς ὁμόφρονος καὶ σχεδὸν ὡς φίλου.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Μομβρέν σφόδρα ἔχαιρε διότι ὁ πατήρ του ἀφου πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἀποφασίσει νὰ προβῆ, ὡπισθοχωρεῖ αἰφνιδίως, αὐτὸς δέ, ὁ υἱός, ἠδιαφόρως ἐντελῶς περὶ τοῦ ἀγῶνος, λυπούμενος μόνον διότι ἔβλεπεν ἐντίμους ἀνδρας, οἷος ὁ κ. Βερδιέ, ὅτι ἀφίεντο ὀλοφύχως εἰς τὴν πάλιν τῶν μικρῶν συμφερόντων καὶ τῶν ἀπλήστων ὀρέξεων.

— Ἰσως ὅμως αὐτῇ ἡ ἐπιβεβλημένη ταραχὴ δὲν θὰ εἶνε ἐπιβλαβὴς εἰς τὸν ταγματάρχην... Ἡ ἐκλογὴ συντελεῖ πάντοτε εἰς τὴν ταχυτέραν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος ἕνεκα τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ ὄργανισμοῦ... Συλλογίζομαι ὅμως, δεσποινὶς ὅτι... ἂν μὰς ἔβλεπον ἐδῶ!... Ἡ ἀνεψιά τοῦ δημοκρατικοῦ ὑποψηφίου καὶ ὁ υἱὸς τοῦ πρώην βασιλόφρονος ὑποψηφίου καὶ συνομιλῶσι... χωρὶς ὁ εἰς νὰ ἐλέγχῃ τὸν ἄλλον διὰ τὴν ἱεράν ἐξέτασιν ἢ διὰ τὴν τρομοκρατίαν... ὁποῖον σκάνδαλον!... Ὁ πατήρ μου θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς ἰακωβίνος καὶ ὁ θεὸς σας δὲν θὰ ἐλάμβανεν οὐδ' ἑκατὸν ψήφους!

Τότε δὲ ἐνῶ ἐξηκολούθει νὰ λαλῆ περὶ τῆς ἀλλοκότου ἐκείνης καταστάσεως, ἣτις ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τὸν μαρκήσιον ἀντίπαλον τοῦ ταγματάρχου Βερδιέ, ὁ Ροβέρτος δὲ Μομβρέν ἐσημείου θλιβερῶς τὰς εἰρωνείας τοῦ βίου, ἀνεμίμησεν εἰς τὴν Γιλβέρτην τὰς συναντήσεις τῶν ἐν Τρουβίλλῃ, τὰς συνομιλίας τῶν ἐκεῖ πέραν ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἐνῶ οἱ ταλαίπωροι ναυαγοὶ διέσωζον τεμάχιον πρὸς τεμάχιον τὰ ἔλειπεν ἀλείψανα τῆς καταστραφείσης λέμβου τῶν.

Ἡρέμα δ' ἀφιέμενος εἰς τὸν ροῦν τῶν ἀναμνήσεων ἐκείνων ὁ Ροβέρτος εὗρισκεν ὅτι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἁμοιάζουσιν ἀκριβῶς πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους. Ἐπέρχεται διὰ μιᾶς εἰς τὴν ζωὴν πνεῦμα σφοδρὸν ἀνέμου, λαίλαψ, καὶ ἔπειτα πόσος καιρὸς ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἐπανορθωθῶσιν αἱ ζημίαι!...

— Σύρει τις πολλὰκις ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα τὸ βάρος μιᾶς ὥρας!... Ἐνίστε μάλιστα τὸ σύρει δι' ὅλου τοῦ βίου.

Ἰστατο ὄρθιος πλησίον τῆς Γιλβέρτης παρατηρῶν μὲ βλέμμα ἀφρημένον—τὸ ὁποῖον ἐξικνεῖτο καὶ πέραν — τὴν μικρὰν δεξικμενὴν τοῦ κηπαρίου, ἐντὸς τοῦ ὕδατος τῆς ὑποίας διήρχοντο οἱ ἰχθύς ταχέως ὡς ἀργυρᾶ βέλη.

Ἡ Γιλβέρτη συνησθάνετο πόσῃν ἀτομικὴν πικρίαν περιεῖχον αἱ παραβολαὶ ἅς ἐποίει ὁ Ροβέρτος μεταξὺ τοῦ βίου καὶ τῆς ναυαγησάσης λέμβου τῶν ἀλιέων τῆς Τρουβίλλης. Καὶ αὐτῆς ἐπίσης τὸ βλέμμα ἐφέρετο πέραν τοῦ μικροῦ ἐκείνου πρασίνου καὶ ἀνθηροῦ κήπου, τοῦ φαιδροτάτου ὑπὸ τὸν λαμπρὸν τοῦ θέρους οὐρανόν, πρὸς τὴν παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Χάριτος δεινροστοιχίαν καὶ ἔβλεπε τὸ παιδίον, τὸ μικρὸν ἐκείνο κοράσιον, περὶ οὐ οὐδέποτε ὁ κ. δὲ Μομβρέν τῇ εἶχε ὁμιλήσει.

Ἐκ τῆς ὀδύνης ἦν αὐτῇ ἡ ἰδία ἐδοκιμαζέσθαι δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ ἡσθάνετο ὅτι αὐτῇ ἦτο ἡ ἀφορμὴ ἐξ ἧς ἔπασχεν ὁ Ροβέρτος. Τὸ ὠχρὸν καὶ καταβεβλημένον πρόσωπον τοῦ νεαροῦ κόμητος ἐφαίνετο αὐτῇ τὴν πρωίαν ἐκείνην ἔτι μᾶλλον τεθλιμμένον καὶ χαῦνον. Οὐλίψις τις ἴσως εἶχε διέλθει ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ πρωΐας. Ἡ Γιλβέρτη ἡσθάνετο τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διὰ νὰ μάθῃ ἀκουσίως ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο αὐτῇ νὰ καταπραύνη τὴν λύπην ἐκείνην, νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Τοῦλάχιστον θὰ προσεπάθει νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ὁ κ. δὲ Μομβρέν ἀνύψωσεν αἴφνης τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε μετὰ τόνου λυπήσαντος τὴν νεανίδα.

— Ἀλλὰ τί σημαίνει... Τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐκείνους, οἵτινες δὲν γνωρίζουν νὰ διευθύνωσι τὴν λέμβον των... Καὶ ἡ ἀδεξιότης τιμωρεῖται ὅπως καὶ ἡ κακοπιστία... κάποτε μάλιστα καὶ χειρότερον!

Καὶ ἔτεινεν ἤδη μηχανικῶς τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Γιλβέρτην ὅπως τὴν ἀποχαιρετίσῃ, ὅτε ἀκριδῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ κηπαρίου, ὁ Γκενώ, ὅστις εἶχε τελειώσει τὰς πρὸς τὸν ταγματάρχην συμβουλάς του ἐνεφανίσθη καὶ ἐσταμάτησε διὰ μιᾶς ἰδὼν τὸ κίνημα.

— Ὁ κ. δὲ Μομβρέν! εἶπεν ἔκθαμβος... Μπᾶ!..

— Ποῦ εἶνε ὁ κ. δὲ Μομβρέν; ἠρώτησεν ὁ Βερδιέ.

Ὁ κτηνίατρος ἦτο τόσον ἐκπληκτος, ὥστε δὲν ἀπήντησεν, ἠρέσθη δὲ μόνον νὰ δείξῃ διὰ τοῦ δακτύλου τὸν νεαρὸν κόμητα καὶ τὴν Γιλβέρτην πρὸς τὸν Βερδιέ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ ταγματάρχης, εἶνε ὁ κ. δὲ Μομβρέν υἱός... Ἐνόμιζα ὅτι ἦτο ὁ μαρκήσιος... καὶ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζω τὸν μαρκήσιον...

— Λειπόν, ἠρώτησεν ὁ Γκενώ μὲ τὴν ἐπι-

πλαστον ἀφέλειάν του, τὸν κόμητα τὸν γνωρίζετε;

— Ὑπηρετεῖ ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου κατὰ τὸ 1870.

— Καὶ κατόπιν;

— Κατόπιν... τὸν εἶδα πολὺ σπανίως. Ἀλλὰ τὸν ἐκτιμῶ ὑπερβολικὰ καὶ τὸν ἀγαπῶ πολὺ.

Ὁ κτηνίατρος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μειδιάμα ἀνελθὸν εἰς τὰ κόκκινα χεῖλη του, ἐπειδὴ δὲ ἦτο κάπως ἀνεπτυγμένος, ἐσκέφθη ἐνδομύχως ὅτι οἱ κηδεμόνες ἢ οἱ σύζυγοι, ὁ Βάρθολος ἢ ὁ Σγαναρέλλος πάντοτε εἶνε οἱ αὐτοί!

— Ὁ καυμένος ὁ ταγματάρχης! εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ μὴ εἶνε τόσον τυφλὸς καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν.

— Θέλετε ν' ἀκούσῃτε τὴν γνώμην μου; εἶπε τότε πρὸς τὸν ταγματάρχην ὑπολήπτεσθε αὐτὸν καὶ ἀγαπᾶτέ τον ὅσον θέλετε εἰς τὸν ἰδιωτικὸν σας βίον, τὸν κ. δὲ Μομβρέν, ἀλλὰ μὴ τὸ λέγετε πολὺ φανερά. Φίλους του δὲν πρέπει νὰ ἔχη τις παρὰ εἰς τὸ κόμμα του. Καὶ πάλιν!... Ἐξαρτᾶται καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰς ἀποχρώσεις!..

(Ἔπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἔναρξις τοῦ θέρους.—Ἰδιοτροπία τοῦ ἔαρος.—Ὁ τέτις καὶ οἱ πρόδρομοι τοῦ θέρους.—Δίματρά ἐντομολογία.—Τὰ εὐεργετήματα τῶν κωνόπων καὶ ἡ δημιουργία τῶν φύλλων.—Ὀπώραι.—Τὰ κερῆσια καὶ μία τουρκικὴ παροιμία.—Τὸ θέρος ἐν τῷ μαγεύσει.—Στρυχὸς ὁ λυκοπέρικος.—Αἱ πατάται καὶ ὁ Κυβερνήτης.—Ὁ καύσων ἐν Ἀθήναις.—Τὸ θέρος ἐπὶ Τουρκοκρατίας.—«Κη» ἄλλος διὰ τὸν Περαιά! —Τὰ εὐὸ Φάληρα καὶ οἱ λουόμενοι.—Ἡ Κηρισία.

Πότε ἄρχεται ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους ἐν Ἀθήναις εἶνε δύσκολον νὰ ὁρισθῇ. Ἄν ἀνατρέξῃ τις εἰς τὰ ἡμερολόγια, θὰ εὕρῃ ἐν αὐτοῖς τὴν στερεότυπον φράσιν: «τὸ θέρος ἄρχεται τὴν 9)21 Ἰουνίου, τὴν τὰδε ὥραν, τόσα λεπτὰ πρῶτα, τόσα λεπτὰ δεύτερα» ἀλλ' ἡ μαθηματικὴ αὕτη ἀκρίβεια, ἂν ἰσχύῃ διὰ τὴν ἀστρονομίαν, δὲν ἔχει καμμίαν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν πραγματικότητα. Τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐμετάβολον κλίμα τῶν Ἀθηναίων διαψεύδει ἐνίοτε λίαν ἀποτόμως τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἡμερολογίων, πολλάκις δὲ πολὺ πρὸ τῆς τεταγμένης ἡμέρας, μῆνα ἢ δὲλόκληρον κάποτε τὸ ξανθὸν θέρος κυριαρχεῖ ἤδη ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς Ἀττικῆς, ἐνῶ τ' ἀνάπαλιν ἄλλοτε παρέρχεται καὶ τὸ τελευταῖον δευτερόλεπτον τῆς ἀναγραφόμενης διὰ τὴν ἔναρξιν του ἡμερομηνίας καὶ ἐπὶ τῶν ὄρεων ἐπικαθεται ἀκόμη τὸ φάσμα τοῦ δυστρόπου χειμῶνος. Λέγω τοῦ χειμῶνος, καὶ οὐχὶ τοῦ ἔαρος. Ἡ